

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exemplorum Libri Tres

Liber Secundus, Siue Exempla, In Septem Capitalium Vitiarum
Detestationem, Per Quadragesimam, Anno M. DC. XLVI. narrata

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 5. Alfonsi infelicitas.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48186](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48186)

audiret prædicari, eorum consilia carpens, & dictarijs facinora insignia deprimens. Quo vitio, refert Curtius, etiam Alexandrum M. cum audisset, Agim regem Lacedæmoniorum rebellantem ab Antipatro victum, tacite indignatum esse, arbitrantem suæ gloriæ detractum, quidquid accreuisset alienæ. Laudem igitur omnem *Alfonso*, vt ad se traheret, quidquid pulchri in bello factum erat, affirmabat, suo consilio & decreto factum: si quis autem casus tristis, si clades, si conflictus imprudens accidisset, aliorum ascribebat temeritati. Ita multi innocentes atq; egregie cordati, & laude merita priuabantur, & de virtute in calumniam veniebant. Denique de eo verum erat, quod S. Basilius scripsit: *Superbus, etsi decorus videatur aspectu, tamen inutilem eum manifestant opera ipsius, & per incessum, & motus dignoscitur eius superbia, & ex verbis publicatur eius lenitas. Cupit semper laudari ab hominibus, & virtutibus, a quibus est alienus, se prædicari gestit. Non se patitur cuiquam esse subiectum, sed semper primatum cupit, & ad maiorem gradum emergere. Et, quod ex meritis non potest, ambiendo festinat obtinere. Ambulat semper tumens, vt uter vacuum, & vt nauis gubernatore destituta a fluctibus iactatur huc & illuc.*

S. Basil. in
admonit. ad
filium spiri-
tual.

Quod planè *Alfonso* euenit. Nam, quia odibilis coram Deo est, & hominibus superbia, clareque is, qui *superbis* resistit, per Sophoniam minitur: *Visitabo super omnem, qui arroganter ingreditur, cœpit, diuina Nemese gladium stringente, fortuna eius mutari, & vnum malum illi super alterum accumulari.* 1. *Leuisidus* rex Granatæ, munitus valido auxilio Maurorum Africa, foedus, quod cum *Alfonso* pepigerat, ex improviso rupit; plurimæque castra ac munitiones regni Murtiæ illi eripuit. 2. Ciuitatem de Xericio, in Batica, obsedit, illamque & arcem illius varijs machinis expugnatam occupauit, ac Gomecium præcipuæ virtutis ducem cepit. 3. Cum oppidum de Niebla, in Wandaliâ, per Sarracenos diu occupatum, mensibus decem obsedisset, immisit Deus, velut in nouum Pharaonem, in castra *Alfonso* innumera mortiferarum muscarum agmina, quæ virulentæ, quia vndique in cibos inuolauerunt, velut visco inhaerentes, cum cibis exitiosè commanducabantur. *Ex qua re omnes ferè de castris ventris fluxum, quem dysenteriam vocant, incurrerunt, plurimiq; moriebantur.* 4. *Dionysio* Portugaliæ regis filio, nepoti suo,

V.
ALFONSI IM-
FELICITAS.
Eccli. 10. 7.
Iac. 4. 6.
Sophron. 1. 9.

suo, iuueni, se Hispali comiter visitanti, non sine prodigalitate condonauit tributum, quod regibus Castellæ & Legionis pendere Portugaliæ reges, antiquo iam more, obstringebantur. In qua re summi sanè momenti vnus militis suusum secutus Nunij de Larâ, viri nobilissimi ac prudētissimi, in concilio fortissimè obfistentis sapientem sententiam, cum indignatione, & verbis indecentibus reiecit. Quod vbi cereri viderunt consiliarij, regis offensam odiumque meruentes, pedibus in eius sententiam iuerunt: non tam regi, aut regno, quàm sibi consulentes. Hæc res magnis dissidijs initium dedit. Nam & Nunius, eâdem horâ, nec obtentâ, nec petitâ regis licentiâ, discessit. Qui post se satraparum tria millia traxit, omnes à fide & obedientia *Alfonsi* vnâ discedentes. Ad hos missâ legatione, vbi causam discessûs interrogauit; responderunt: *Volumus restaurare regnum, & restituere, sicut erat antea.* Mox regi Granatæ se junxerunt, bellumque acerbum pariter, contra *Alfonsum*, excitârunt, ac diuturnum. Nimirum *regnum à gente in gentem transfertur, propter iniustitias & iniurias, & contumelias, & diuersos dolos.* 5. Ab Electoribus cùm & suffragium, & spem coronæ Imperatoriæ potiundæ accepisset, cogitationibus maximis pelnus, ingenti apparatu, gaudioque se in viam dedit. O spes humanas! ô miseri mortales, quò curritis, quid vos ipsos lactatis? cur magnos vobis honores promittitis? sæpe, qua via vos putatis ad honorem tendere, tenditis ad calamitatem. Nec rarò qui ad summum dignitatis gradum, peruenerunt, non iam velut per decliue, sed tanquam è præcipitio deiiciuntur. Sic Dionysius junior, è Syraculano rege, Corinthi factus est ludimoderator. Sic Polycrates Samiorum tyrannus à Cyri præfecto Orate victus, & in patibulum sublatus est. Sic Xerxes ab Artabano, Artabanus ab Artaxerxe occisus; Tarquinius superbus regno pulsus; Iulius Cæsar confossus; Pompeius interfectus, exempla fuerunt fragilis Fortunæ. Sic Marius septies Consul de Iugurtha triumphauit, sed victus à Sylla, triumphatus est à Fortuna, quando in Minturnensium plaudibus & cæno delituit. C. Cotta ante ipsum futuri sui triumphum diem, expirauit. Nempe is, per quem reges regnant, sicut attollit in sublime benè meritos, ita & viam incidit, si videat arrogantes, & tanquam Argium clypeum abstulissent, gloriantes. Quod & in *Alfonso* apparauit. Siquidem, cognito eius fastu,

Ecclesi. 10. 8;

fastu, consilia omnia, suffragiaque in cassum ceciderunt. Verba Authoris sunt: *cum ad Imperium suscipiendum pergeret, cognita eius elatione, Imperij, ne dixerim confirmatione, sed nec possessione potitus est; licet (ut quidam referunt) callide actum est, ut occasione vitandi schismatis in Imperio, Romani Pontificis iussu, iuri Imperij resignare visus esset, idq; egit, apud Belicardum, prope Auenionem. Sic nonnullos duces, sub Aureliano, per ambitionem, imprudenter ad Imperium orbis aspirasse legitimus, nec ad concupitam potestatem deuenere, sed pœnas ambitus luebant. Fuit deniq; Alfonsus & in ceteris rebus infortunatissimus. Nam rediens in Hispaniam, non paruas perpeffus est persecutiones. reperit enim plurimas funestas nouitates. Reperit defunctum Ferdinandum primogenitum: reges, Granatæ, & Bellarmini, in armis: cæfos Santium Infantem Aragoniæ, & Archiepiscopum Toletanum: Wandaliæ & Bæticæ magnis cladibus affectas. Denique asserunt, Santium Alfonsum, suum patrem, ex Imperio venientem ad regni gubernationem non admiffisse. Ita odibilis, coram Deo est, & hominibus superbia. Et sedes Ducum superborum destruxit Deus.*

E quibus Rodericus Santius, episcopali zelo, Reges, Principesque ciuitatum & regnorum iura mutant, & vertice sidera ferire volentes causam primariam bellorum calamitatūque esse clamat; dum enim sana consilia non audiunt; dum quisque, *qua sua sunt, non qua IESV Christi*, quærunt; dum se solos sapere, dum sua omnia iusta, aliorum iniqua esse arbitrantur; dum parasitis & thus aulicum vendentibus delectantur, & adulatoribus vtramq; aurem, doctis probatisque viris neutram præbent, dum de alijs omnibus temerè suspicantur, acerbè iudicant, sinistrè loquuntur; dum se non supra humana duntaxat, sed etiam diuina efferunt; velut gigantes Pelion Ossiæ imponentes, aut turrim Babel ædificantes, deiici de gradu merentur. Et quia magni (ut magnæ arbores è monte cadentes) multa secum trahunt, ideò populis quoque inducunt calamitatem. *Luxit, & defluxit terra*, ait Dominus, *& infirmata est, defluxit orbis: infirmata est altitudo populi terra. Et terra infecta est ab habitatoribus suis, quia transgressi sunt leges, mutauerunt ius, dissipauerunt fœdus sempiternū. Propter hoc maledictio vorabit terrā. Ut scui quidam venti in tranquillum mare delati totum ab imo subruunt*, ait S. Chrysofomus, *ut & arena cum undis misceatur, sic ambitio &*

Sant. lib. cito
cap. 4.

Eccli. 10. 7.
Eccli. 10. 17.

VI.

ALFONSI
EXEMPLO
CAVSSAE BELLORVM ET CALAMITATVM
OSTENSÆ.
Roder. Sant.
lib. 4. c. 3.

Isa. 14. 4.

S. Chrysof.

B

turpis